

وقتی فوتبال استعاره زندگی شد سلحشوری در قاب مستطیل سبز

سعید آقایی
روزنامه نگار

را آموخته‌اند. مقاومت و ایستادن جانمایه زندگی آنهاست که هر روز و هر لحظه آن را مشق می‌کنند. فلسطین را با این واژه‌ها می‌شناسیم و اخبارش را مرور می‌کنیم. در چنین سرزمینی اساساً صحبت از فوتبال و هر پدیده دیگری تهی از معناست، چه برسد به اینکه بخواهیم از دستاورد و موفقیت حرف بزنیم. از همین رو حضور تیم ملی فوتبال فلسطین در جام ملت‌های آسیا خود یک موفقیت و دستاورد بزرگ محسوب می‌شود، در کشوری که اساساً تنها جنگ و زنده ماندن اولویت نخست به شمار می‌رود. فلسطین یا به عبارت خودشان «پلستاین» در جام هجدهم اما معنای واقعی جنگیدن و ایستادگی بود. تیمی

که زندگی را به قاب مستطیل سبز آورد و با وام از سرمشق‌های روزانه کوشید تا فوتبال را زندگی کند. تیمی که در زمین همانظوری بازی کرد که زندگی می‌کند. یک تیم سختکوش و فوتبال را سلحشورانه اجرا می‌کرد و می‌کوشید تا در قاب مستطیل سبز برشی از زندگی روزانه‌اش را به تصویر بکشد. برای تیمی که به تعبیر مربی‌اش حتی برای اردو و تمرین مشکل داشته و با نزدیک به یک ماه و خرده‌ای اردو در یک کشور ثالث و غریب، خود را مهبای جام ملت‌های آسیا کرده، جام هجدهم یک فرصت بود تا خود را در قاب چشم‌ها قرار دهد و فریاد بزند که بله، ما زنده‌ایم و هستیم. سرزمینی که به مدت یک ماه بدل به پایتخت

آسیا شده و بزرگ‌ترین، قدیمی‌ترین و مهم‌ترین رویداد فوتبال آسیا در آن برگزار می‌شود، یک موقعیت ناب بود تا همه چشم‌ها به آنها خیره شود. فلسطین اما فرصت‌سوزی نکرد و یک پرفورمنس جذاب و واقع‌گرایانه را ارائه داد؛ آنچه که از دل زندگی می‌آید. یک فوتبال سلحشورانه توأم با ازخودگذشتگی و سختکوشی. آنها با همین فرمول ساده پدیده جام شدند و خود را در میان قلب‌ها جا کردند؛ تیمی که از هیچ، همه چیز ساخت و از کاه، کوه بنا کرد. پیش از آغاز جام هیچکس تصور نمی‌کرد که فلسطین چنین نمایش قهرمانانه و جذابی داشته باشد و پدیده جام باشد. همه به عنوان زنگ تفریح روی فلسطین حساب می‌کردند اما آنها

تمامی معادلات را باطل کرده و روی آن هاشور کشیدند. تیمی که با متوقف کردن امارات و شکست هنگ‌کنگ به مرحله یک هشتم رسید و چه خوش شانس بود که در این مرحله به قطر مدعی و میزبان برخورد کرد تا همه آنها را بیشتر ببینند و بهتر درک کنند. فلسطین برابر قطر یک تیم تماشایی بود. تیمی که جنگید، ذره‌ای پا پس نکشید، سلحشورانه بازی کرد، گل اول را زد و از میزبان پیش افتاد و دست آخر با سری بالا و ایستاده با جام وداع کرد. آنها به معنای واقعی کلمه تعریفی از فلسطین در قاب مستطیل سبز بودند. تیمی که زندگی را در قاب فوتبال معنا کرد تا دوباره فوتبال استعاره‌ای از زندگی باشد.

برای کشوری که جنگ حرف اول و آخر آن محسوب می‌شود و چندین دهه است در آتش این جنگ می‌سوزد، فوتبال اساساً مفهومی ندارد. نه تنها فوتبال، آنها به هیچ پدیده دیگری هم فکر نمی‌کنند. برای مردمان این خطه، تنها واژه مهم زندگی است، آن هم نه زندگی بلکه زنده ماندن. در فلسطین اشغالی همه چیز به تار مویی بند است و از لحظه بعدی خودت خبر نداری. حتی نمی‌دانی که زنده می‌مانی و هستی یا نه. آنها برای زنده ماندن می‌جنگند و این درس بزرگی است که از کودکی آن

از فلسطین تا بلژیک با ستاره شماره ۱۱ یک دباغ چیره‌دست

امیر اسدی
روزنامه نگار

بدون شک یکی از تیم‌های شگفتی‌ساز جام ملت‌های آسیا، فلسطین بود. ابتدای تورنمنت کمتر کسی روی این تیم حساب می‌کرد اما هر چه که از مسابقات گذشت، فلسطین نشان داد چقدر پیشرفت کرده و چطور می‌تواند برای رقبا حریف سرسختی باشد. این تیم با هدایت مکررم دیوب تونس می‌توانست سری بین سرها پیدا کند و به عنوان یک تیم مدعی راهی مرحله حذفی رقابت‌ها شود. آن هم برای اولین بار با تیمی که چند لژیونر سرشناس نیز در ترکیبش حضور دارند. ۸ بازیکن تیم ملی فلسطین در خارج از این کشور بازی می‌کنند. اولی عمر کادورا دروازه‌بان اصلی و ۲۹ ساله فلسطین که در

لیگ سوئد و باشگاه لاندسکرونا عضویت دارد. کمپلو سالدانا از باشگاه یونیون سن فیلیپه شیلی به ترکیب فلسطین رسیده و یکی از بازیکنان کلیدی این تیم نیز محسوب می‌شود. تمیر سیام، وینگر شماره ۹ فلسطین که جزو بازیکنان خوب این تیم در جام ملت‌ها بود در باشگاه پراچوآپ تایلند بازی می‌کند. لژیونر بعدی فلسطین، اسلام باتران است که در لیگ اندونزی و باشگاه تامپینز روبرز حضور دارد. عطا جابر دومین لژیونر مشهور فلسطین است که یکی از بازیکنان کلیدی نفتچی باکو در لیگ آذربایجان به حساب می‌آید. او هم تیمی حجت‌حقوق‌رودی، مدافع سابق ذوب‌آهن و پیکان است. محمد رشید که معزز متفکر تیم ملی فلسطین است و در این تورنمنت نمایش فوق‌تصوری ارائه داد، در بالی یونایتد تایلند بازی می‌کند. محمد وادی، مهاجم فلسطین نیز عضو

باشگاه العرب در لیگ مصر است. در جام ملت‌های آسیا اما خیلی فرصت بازی به وادی نرسید و او اغلب روی نیمکت نشست، البته برخلاف شرایط مناسبی که در لیگ مصر دارد و بازیکن کلیدی العرب است. مهم‌ترین و بهترین بازیکن فلسطین اما در خط حمله این تیم حضور دارد. عدی دباغ ۲۵ ساله که به جرأت می‌توان گفت سرشناس‌ترین بازیکن تیم ملی فلسطین محسوب می‌شود. دباغ بعد از بازی در لیگ فلسطین و همچنین انتقال به القادسیه کویت و العربی قطر، حدود سه فصل قبل به لیگ پرتغال رفت تا برای آروکا بازی کند. عملکرد او در آروکا به قدری خوب بود که خیلی زود به مهاجم اصلی این تیم بدل شد و در ۳۷ بازی ۱۱ گل به ثمر رساند. در نقل و انتقالات تابستانی اما دباغ مورد توجه شارلروا در لیگ بلژیک قرار گرفت

و پیراهن راه راه سیاه و سفید این تیم را پوشید. عدی دباغ در نیم فصل اول ژوئیلرلیگ بلژیک ۱۷ گل در ترکیب شارلروا قرار گرفته و ۴ گل زده، آماری که در نخستین فصل حضور در لیگ بلژیک، متوسط رو به بالا است. دباغ که از سال ۲۰۱۸ و در ۲۰ سالگی برای نخستین بار پیراهن تیم ملی فلسطین را بر تن کرد، ۳۵ بازی انجام داده و ۱۳ گل به ثمر رسانده. او ستاره تیم ملی فلسطین در جام ملت‌های آسیا بود که توانست ۳ گل وارد دروازه حریفان کند. او دو گل به هنگ‌کنگ زد و یک بار هم دروازه قطر را باز کرد. شاید اگر عدی دباغ چپا در تیمی مدعی حضور داشت می‌توانست حتی مدعی کسب آقای گلی مسابقات هم باشد؛ ستاره‌ای که بعد است با این توانایی و رزومه یکی دو فصل دیگر راهی تیمی خوب در لیگی معتبرتر از بلژیک نشود.

فوتبال و امید فلسطینی‌ها در جام ملت‌ها عشق است و آتش و خون ...

حامد جیرودی
روزنامه نگار

جنگ در همه جای دنیا جنگ است. فرقی هم نمی‌کند کجا باشد. در اوکراین و یمن باشد یا در سوریه و عراق. آنهایی که جنگ تحمیلی را از نزدیک لمس کردند خوب به یاد دارند که در خرمشهر و آبادان چه غوغایی به پا بود و مردم خود نشان دادند. حالا هم مدتی است که فلسطین دوباره به مرکز اخبار جنگ تبدیل شده است و مردم بی‌دفاع غزه در آتش و خون می‌غلتنند و عزیزان خود

را از دست می‌دهند. با این حال، یک نکته مشترک که در همه این جنگ‌ها وجود دارد، «امید» است. حسی که باعث می‌شود وقتی آدم‌ها دیگر چیزی برای از دست دادن ندارند هم از جای خود برخیزند و برای رسیدن به هدف یا ثابت کردن خودشان گام بردارند. این چیزی بود که می‌شد در این دوره از جام ملت‌های آسیا در وجود بازیکنان تیم ملی فلسطین مشاهده کرد. فوتبال وسیله‌ای شد تا آنها امید را برای مردم خود به ارمغان بیاورند. امیدی که می‌شد در چهره تک‌تک طرفداران این تیم در دوحه مشاهده کرد. آنها با اینکه از جنگ زخم‌خورده هستند ولی به قطر آمده

بودند تا به همه دنیا نشان دهند که زنده هستند. روی کاغذ کسی شانس زیادی برای آنها قائل نبود. چرا که فلسطین در دو دوره قبلی جام ملت‌ها که در آن حضور داشت هیچ برتری کسب نکرده بود اما شاگردان مکررم دیوب آمده بودند تا در این دوره شرایط را به سود خود تغییر دهند. چرا که انگیزه و حس پیروزی را به همه منتقل می‌کردند و این موضوع باعث شده بود تا بیشتر هواداران تیم‌ها که در دوحه حاضر بودند، احساس خوبی به «شیرهای کنعان» داشته باشند و از ورزشگاه‌های مدرن قطر گرفته تا مترو و بازار «سوق واقف» نشانه‌هایی از فلسطینی‌ها وجود داشته باشد. این تیم با اینکه بازی اولش را با نتیجه پرگل چهار بر یک به ایران واگذار کرد اما امید نشد و دست از تلاش نکشید. فلسطین در بازی دومش برابر امارات، تیم برتر میدان بود و می‌توانست به پیروزی برسد

اما این اتفاق نیفتاد و به تساوی یک بر یک رسید. در بازی سوم خود موفق شد هنگ‌کنگ را سه بر صفر شکست دهد تا به اولین بردش در تاریخ جام ملت‌ها دست پیدا کند. برتری که باعث شد تا این تیم اولین صعودش در این رقابت‌ها را جشن بگیرد. فلسطینی‌ها در بازی مرحله یک چهارم نهایی برابر قطر هم بازی خوبی از خود ارائه دادند اما در نهایت دو بر یک برابر میزبان رقابت‌ها بازنده شدند تا به کار خود در جام ملت‌ها پایان بدهند. حالا این تیم یکی از تیم‌های حذف شده این تورنمنت است ولی اثری که فلسطین در این دوره از جام ملت‌ها گذاشت، اتفاقی بود که نمی‌توان بی‌تفاوت از کنار آن عبور کرد. آنها از آتش و خون گذشتند و با امید و فوتبال به عشق رسیدند. به زندگی که آن را می‌توان در مستطیل سبز جست‌وجو کرد.

